

Sygn. akt: I ACa 532/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Alicja Myszkowska (spr.)
Sędziowie:	SSA Lilla Mateuszczyk SSA Wincenty Ślawnicki
Protokolant:	1st. sekr. sądowy Julita Postolska

po rozpoznaniu w dniu 5 września 2013 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 grudnia 2012 r. sygn. akt X GC 583/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 532/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012r. w sprawie z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. o zapłatę, Sąd Okręgowy w Łodzi zasądził od pozwanej spółki na rzecz powodowej spółki kwotę 140.220 złotych z ustawowymi odsetkami od poszczególnych kwot szczegółowo opisanych w sentencji kwestionowanego wyroku oraz kwotę 10.628 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok k. 78)

Powyższy wyrok zapadł na podstawie poczynionych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny co do zasady podzielił i przyjął za własne, a z których wynika, że w dniu 23 grudnia 2011r. powód jako faktor zawarł z (...)w B., umowę factoringu.

Zgodnie z postanowieniami umowy faktor zobowiązał się do stałego świadczenia usług factoringowych, polegających na nabywaniu przez faktora wierzytelności klienta przysługujących od odbiorców i spełniających kryteria określone w umowie oraz warunkach ogólnych factoringu.

Zgodnie z zapisem § 2 umowy faktor nabywa wierzytelności klienta wobec odbiorców, powstałe z tytułu dostaw i usług na zasadach określonych w umowie. Klient przenosi na faktora wszelkie prawa związane z nabywanymi wierzytelnościami. Nie zostają przeniesione na faktora zobowiązania klienta wynikające z umów handlowych, a w szczególności z tytułu rękojmi i gwarancji. Umowa przewidywała możliwość jej wypowiedzenia przez każdą ze stron z zachowaniem 3-miesięcznego okresu wypowiedzenia ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego.

Umowa mogła być także wypowiedziana przez faktora w każdej chwili w wypadku wystąpienia okoliczności wskazanych w § 14 ogólnych warunków na zasadach tam określonych.

Wypowiedzenie lub rozwiązanie umowy wymagało formy pisemnej pod rygorem nieważności.

W dniu 28 grudnia 2011r. R. R. (1) zawiadomił (...) spółkę z o.o. o zawarciu umowy factoringu z powodem oraz dokonanej cesji na rzecz (...) spółki z o.o. istniejących i przyszłych wierzytelności. Wskazał także, że wszelkie płatności za istniejące i przyszłe faktury należy dokonywać na rzecz (...) spółki z o.o.

W dniu 11 stycznia 2012r. R. R. (1) wystosował do (...) spółki z o.o. załącznik do zawiadomienia o cesji - potwierdzenie sald, w którym wskazał m. in faktury o numerach: (...)z 15 listopada 2012r. na kwotę 42. 066 złotych; (...)z 15 listopada 2012r. na kwotę 28.044 złotych; (...)z 16 listopada 2012r. na kwotę 42. 066 złotych i (...)na kwotę 28.044 złotych z dnia 16 listopada 2012r. W piśmie tym R. R. (1) wskazał, że płatności za poniższe wierzytelności dokonywać należy na rachunek (...) spółka z o.o.

W dniu 3 stycznia 2012r. R. R. (1) dokonał zgłoszenia wierzytelności wynikających m. in z faktur numer: (...)

W dniu 11 stycznia 2012r. firma (...) spółka z o.o. złożyła oświadczenie, że w związku z podpisaniem przez R. R. (1) umowy factoringu z firmą (...) spółki z o.o. od dnia 11 stycznia 2012r. nie będzie dokonywała umorzenia ani potrącenia wzajemnych wierzytelności z firmą (...).

Wierzytelności objęte fakturami numer(...)stały się wymagalne w dniu 15 stycznia 2012r., a objęte fakturami numer (...)w dniu 16 stycznia 2012r.

W dniu 12 lutego 2012r. powód wystosował do (...) spółki z o.o. ostateczne wezwanie do zapłaty wymagalnych wierzytelności, w tym m. in wierzytelności wynikających z faktur (...).

W dniu 17 lutego 2012r. powód wypowiedział wobec R. R. (1) umowę factoringu ze skutkiem natychmiastowym i wezwał R. R. (1) do uregulowania salda finansowania tj. kwoty 84..492, złotych w terminie 3 dni od dnia otrzymania pisma.

W dniu 28 lutego 2012r. R. R. (1) poinformował spółkę (...) o rozwiązaniu umowy factoringu oraz o tym, że należy wstrzymać wszystkie płatności na konto firmy factoringowej, oraz że wszelkie zobowiązania zostaną zapłacone przez jego firmę. Jednocześnie

w piśmie z dnia 1 marca 2012r. skierowanym do firmy (...) spółki z o.o. zwrócił się o dokonanie cesji zwrotnej wierzytelności dotyczących firm (...) oraz poinformował, że do dnia 7 marca 2012r. spółka (...) ureguluje zobowiązania wobec firmy (...).

(...) spółka z o.o. pismem z dnia 16 marca 2012r., skierowanym do R. R. (1) poinformowała, że w dniach od 1 stycznia do 31 marca 2012r. zostały dokonane kompensaty należności i zobowiązań m. in wynikających z faktur o numerach (...)

W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uwzględnił w całości wytoczone powództwo, stwierdzając jego zasadność. Sąd podkreślił bowiem, że z niespornych okoliczności faktycznych sprawy wynika, iż pomiędzy R. R. (1) a powodem zawarta została umowa factoringu. Część postanowień rzeczonyj umowy stanowił obowiązek dokonania przez R. R. (1) na rzecz powoda cesja jego wierzytelności wobec odbiorców z tytułu dostaw i usług na zasadach określonych w umowie. Natomiast jak wynika

z załączonego do umowy zestawienia faktur, wierzytelności z faktur wskazanych w pozwie stały się wymagalne w dniach 15 i 16 stycznia 2012r., a zatem przed rozwiązaniem umowy factoringu przez powoda. Nadto pismem z dnia 28 grudnia 2011r. pozwany został zawiadomiony o dokonaniu cesji wierzytelności i jednocześnie wezwany do dokonywania zapłaty bezpośrednio na konto bankowe powoda.

Zatem skoro po zawarciu umów przelewu cedent nie może już rozporządzać wierzytelnością, która była przedmiotem umowy przelewu, ani w inny sposób wpływać na jej istnienie i zakres - jedynie w drodze wyjątku takie działania cedenta mogą odnieść skutek względem cesjonariusza jedynie w zakresie, w którym art. 512 kc chroni dobrą wiarę dłużnika (Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 23 października 2007 roku IV CSK 160\07 OSNC 2008 nr 12 poz.141) – zaś strona pozwana nie wykazała, aby w sprawie doszło do skutecznej cesji zwrotnej przelanych uprzednio na rzecz powoda wierzytelności wynikających z faktur załączonych do pozwu, to powód mógł skutecznie domagać się zapłaty dochodzonych należności. Tym bardziej, że wypowiedzenie umowy factoringu przez powoda – wbrew stanowisku pozwanej spółki - nie oznacza automatycznej cesji zwrotnej nabytych na podstawie tej umowy, wymagalnych przed datą jej rozwiązania wierzytelności w okresie, kiedy wiązała strony owa umowa. Cesja wierzytelności stanowiła bowiem odrębny od umowy factoringu stosunek prawny, jedynie wynikający z tej umowy, jako podstawy cesji.

Zatem rozwiązanie umowy factoringu wymagało dokonania przez strony wzajemnych rozliczeń z tytułu tej umowy i ewentualnej cesji zwrotnej nabytych uprzednio wierzytelności. Natomiast z załączonych do akt dokumentów, w tym m. in korespondencji mailowej pomiędzy powodem a R. R. (1) wynika, że strony umowy factoringu miały dopiero zamiar dokonania takich rozliczeń, których następstwem miała być cesja zwrotna nabytych przez powoda uprzednio wierzytelności. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dał jednak podstaw do uznania, że strony faktycznie takich rozliczeń dokonały, w tym dokonały cesji zwrotnej nabytych uprzednio przez powoda wierzytelności.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy stwierdził, że okoliczność, czy nastąpiła zapłata dochodzonych należności do rąk R. R. (1) była – z punktu widzenia istoty niniejszej sprawy - bez znaczenia. Niezależnie od tego strona pozwana nie wykazała, żeby nastąpiła zapłata tych wierzytelności na rzecz powoda przez R. R. (1), na co powoływała się w sprzeczności od nakazu zapłaty. Zatem mimo rozwiązania przez powoda umowy factoringu dokonana uprzednio cesja wierzytelności, które stały się wymagalne przed datą rozwiązania umowy, pozostała skuteczna. Pozwany został zawiadomiony o cesji przez R. R. (1) pismem z dnia 28 grudnia 2011r., tj. jeszcze przed datą wymagalności dochodzonych wierzytelności objętych fakturami załączonymi do pozwu. Był zatem zobowiązany, zgodnie z treścią przepisu art. 512 kc., do spełnienia świadczenia do rąk cesjonariusza, tj. powoda z datą nadejścia jego wymagalności określonej w fakturach załączonych do pozwu.

Dodatkowo Sąd Okręgowy podniósł, że wobec nieudowodnienia dokonania pomiędzy stronami umowy factoringu cesji zwrotnej nabytych przez powoda wierzytelności na rzecz R. R. (1) wszelkie jego dyspozycje dotyczące sposobu zapłaty tych wierzytelności, kierowane do pozwanego po rozwiązaniu umowy factoringu, pozostawały bezskuteczne. Tym bardziej, że strona pozwana nie wykazała również, aby wierzytelność dochodzona pozwem została zapłacona przez pozwanego, ani też przez R. R. (1).

Podobnie pozwany nie wykazał również, aby wierzytelność ta wygasła wskutek dokonanego potrącenia. Pozwany przedstawił jedynie oświadczenie o kompensacie z dnia 16 marca 2012r. skierowane do R. R. (1). Natomiast nie wykazał, żeby kiedykolwiek złożył wobec powoda oświadczenie o potrąceniu z wierzytelnościami dochodzonymi w niniejszym postępowaniu własnych wierzytelności wobec firmy R. R. (1).

Wprawdzie potrącenie wierzytelności, która przysługuje dłużnikowi wobec zbywcy przelanej wierzytelności jest, co do zasady, dopuszczalne stosownie do treści przepisu art. 513 § kc, jednak dopuszczalność potrącenia tego rodzaju wierzytelności jest wyłączona w sytuacji, gdy wierzytelność przysługująca względem zbywcy stała się wymagalna później niż wierzytelność będąca przedmiotem przelewu. Tymczasem z przedstawionego zestawienia dotyczącego kompensaty (k. 39) wynika, że wierzytelności skompensowane przez pozwanego z wierzytelnościami wynikającymi z faktur załączonych do pozwu stały się wymagalne później niż te ostatnie. Wierzytelności ujęte w poz. 1 i 2 tego zestawienia stały się bowiem wymagalne w dniu 26 lutego 2012r., a wierzytelności z faktury oznaczonej jako 4\2012 i 5\2012 (k. 40) stały się wymagalne odpowiednio w dniu 16 i 20 lutego 2012r., a zatem później niż wierzytelności będące przedmiotem przelewu (15 i 16 stycznia 2012r.). Z tego względu dopuszczalność potrącenia tych wierzytelności wobec powoda była wyłączona (art. 513 § 2 zd. 2 kc).

O odsetkach od poszczególnych, zasądzonych kwot Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 i art. 99 kpc, tj. w myśl generalnej zasady odpowiedzialności stron za wynik postępowania.

(uzasadnienie k. 83 – 85v)

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok apelacją w całości, zarzucając obrazę zarówno prawa:

I. procesowego, tj.:

1) art. 227 kpc, poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego strony pozwanej o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka R. R. (1) na okoliczność wypowiedzenia umowy faktoringu z dnia 23 grudnia 2011r., zwrotu wierzytelności w drodze cesji zwrotnej, tj. uregulowania przez stronę pozwaną spornej należności na rzecz (...) R. R. (1) z siedzibą w B., które to okoliczności miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;

2) art. 233 § 1 kpc, polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i oparciu ustaleń faktycznych na fakturach VAT o nr: (...) pomimo tego, że nie przeprowadzono dowodu z tych faktur;

II. jak i prawa materialnego, tj. art. 509 kc, polegające na jego błędnym zastosowaniu i bezpodstawnym uznaniu, że pomiędzy stronami umowy faktoringu z dnia 23 grudnia 2011r. doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności wynikających z faktur VAT nr (...) z dnia 15 listopada 2011r., (...)z dnia 15 listopada 2011r., (...)z dnia 16 listopada 2011r., (...)z dnia 16 listopada 2011r., podczas, gdy umowa ta zobowiązywała jedynie powoda do nabywania wierzytelności R. R. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. R. (1) z siedzibą w B..

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę kwestionowanego wyroku i oddalenie zgłoszonego powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem

I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie kwestionowanego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

(apelacja k. 90 - 94)

W odpowiedzi na apelację strona powoda wniosła o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

(k. 131 - 133)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Podniesione w zgłoszonym środku odwoławczym zarzuty obrazy zarówno prawa procesowego, jak i materialnego są chybione. Kwestionując prawidłowość dokonanej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, jak i poczynionych na jej podstawie ustaleń faktycznych strona skarżąca nie wykazała bowiem skutecznie, w sposób konkretny, na czym polegało zarzucone naruszenia prawa procesowego. Tym bardziej, że dla skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego nie odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im je przyznając (wyrok SA w Warszawie z 20.12.2006r., VI ACa 567/06, opubl. w LEX nr 558390). Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 kpc nie może bowiem polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wskazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy (wyrok SN II z 18.06.2004r., CK 369/03, opubl. w LEX nr 174131). Zaś uwzględnienie przez Sąd w ocenie materiału dowodowego powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego nie usprawiedliwia zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów na tej tylko podstawie, że indywidualne i subiektywne doświadczenia strony są od tych zasad odmienne (wyrok SN z 5.08.1999r., II UKN 76/99, opubl. w OSNP 2000/19/732).

Tymczasem dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, a następnie ważkich - z punktu widzenia istoty niniejszej sprawy – ustaleń faktycznych, Sąd Okręgowy wykazał dostateczną wnikliwość, wyczerpująco, rzeczowo i logicznie, w zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego ustalając stan faktyczny sprawy. Między stronami było bowiem poza sporem, że w dniu 23 grudnia 2011r. została zawarta między pierwotnym wierzycielem – R. R. (1), prowadzącym działalność gospodarczą a powodową spółką umowa faktoringu, mocą której powodka nabyła m. in. dochodzone wierzytelności w wysokości łącznie 140.220 złotych wraz z odsetkami ustawowymi, wynikające z przedmiotowych faktur, objętych niniejszym pozwem. Okoliczności te explicite wynikają z treści zawartej umowy faktoringu (k. 10 – 11v) oraz zawiadomienia o cesji (k. 12) i załącznika do niego (k. 13 – 13v), z których jednoznacznie wynika, że m. in. wierzytelności objęte pozwem w niniejszej sprawie zostały scedowane przez R. R. (1) na rzecz powodki, co dodatkowo pozwany potwierdził, na treści zawiadomienia o cesji, zamieszczając oświadczenie „przyjąłem do wiadomości” (k. 12).

W tym kontekście zarzuty pozwanej, co do poprawności ustaleń Sądu w zakresie dokonanej cesji, jak i w zakresie obrazy art. 509 kc, należało uznać za nieuzasadnione, będące jedynie wynikiem gołosłownej polemiki pozwanej z treścią niekorzystnego – z punktu widzenia jej interesów – rozstrzygnięcia.

Za chybiony należało również uznać zarzut nieprzeprowadzenia dowodu z dokumentów w postaci wskazanych faktur, stwierdzających przedmiotowe wierzytelności, skoro kwestia istnienia tych wierzytelności nie była między stronami okolicznością sporną, o czym dobitnie świadczy dokonane przez stronę pozwaną potwierdzenie salda w związku z otrzymanym od (...) R. R. (1) zawiadomieniem o cesji (k. 13 – 13v), w którym figurują m. in. dochodzone niniejszym pozwem wierzytelności, wynikające ze wskazanych faktur. Nadto strona pozwana nie zgłosiła stosownego zarzutu w sprzeczności od wydanego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, będąc – nota bene – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, a także nie wystąpiła nawet z próbą stosownej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Odnosząc się natomiast do zarzutu obrazy art. 227 kpc, poprzez rzekomo bezzasadne oddalenie wniosku strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka R. R. (1) na okoliczność wypowiedzenia rzeczonyj umowy faktoringu oraz zwrotu dochodzonych wierzytelności w drodze cesji zwrotnej, tj. uregulowania przez stronę pozwaną owej należności na rzecz (...) R. R. (1) z siedzibą w B., należy wyraźnie podkreślić, że do tych kwestii Sąd I instancji

odniósł się wyczerpująco w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia (k. 84v – str. 4 uzasadnienia), co znajduje uznanie Sądu

I instancji. Kwestia wypowiedzenia rzeczony umowy faktoringu nie była bowiem okolicznością sporną, nadto wynika ona z treści jednoznacznego oświadczenia strony powodowej, sporządzonego ad solemnitatem w formie pisemnej (k. 33), a zatem powoływanie na tę okoliczność dowodów z zeznań świadków, czy stron było niedopuszczalne (art. 246 kpc w zw. z art. 76 kc i § 8 pkt 5 rzeczony umowy). Natomiast odnośnie okoliczności ewentualnego zwrotu dochodzonych wierzytelności w drodze cesji zwrotnej, tj. uregulowania przez stronę pozwaną owej należności na rzecz (...) R. R. (1) z siedzibą w B. należy wskazać – co celnie podkreślił Sąd I instancji – że kwestia ta pozostawała bez wpływu na istotę niniejszego sporu, bowiem wobec braku dowodu dokonania cesji zwrotnej (która nie następuje w wyniku wypowiedzenia umowy faktoringu) strona pozwana miała obowiązek spełnić wymagalne świadczenia, wynikające ze wskazanych faktur na rzecz powodowej spółki jako cesjonariusza, a zatem jedynego podmiotu uprawnionego do przyjęcia tych świadczeń ze skutkiem wygaśnięcia zobowiązania.

W konsekwencji ewentualne rozliczenia pozwanej spółki z R. R. (1) pozostawały bez wpływu na obowiązek pozwanej spełnienia dochodzonego roszczenia na rzecz powódki. Zatem oddalenie wskazanego dowodu przez Sąd I instancji było uzasadnione w kontekście treści art. 227 kpc.

W tym miejscu jedynie na marginesie należy podnieść, że strona pozwana zdaje się nie dostrzegać, że wypowiedzenie umowy rodzi skutki ex nunc, a zatem tylko na przyszłość

i nie powoduje powrotu do stanu, jakoby między stronami nigdy nie istniał rozwiązany w ten sposób stosunek prawny (ex tunc). W konsekwencji wypowiedzenie przedmiotowej umowy faktoringu przez jedną ze stron nie spowodowało automatycznej cesji zwrotnej powódki jako faktora nabytych w związku z zawartą umową faktoringu wierzytelności (...) R. R. (1) względem odbiorców jego towarów i usług, a zatem nie zwolniło strony pozwanej

z obowiązku świadczenia dochodzonych należności na rzecz powódki. Natomiast strona pozwana nie mogła skutecznie potrącić owych wierzytelności z ewentualnymi własnymi wierzytelnościami względem R. R. (1), bowiem oświadczeniem z dnia 11 stycznia 2012r. zobowiązała się do niedokonywania umorzeń, ani potrąceń wzajemnych należności

z firmą (...), a niezależnie od tego przede wszystkim relacja ta pozostawała bez wpływu na stosunek faktoringu (...)

R. R. (2) z powódką jako faktorem. Wierzytelności, z jakimi ewentualnie strona pozwana chciałaby bowiem potrącić własne zobowiązania nie stanowiły bowiem – wobec dokonanej w związku z faktoringiem cesji

– przedmiotu własności R. R. (1), a zatem nawet ich ewentualne uregulowanie

w jakikolwiek sposób z R. R. (1) nie mogło być skuteczne względem powódki.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 kpc, Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako bezzasadną.

W przedmiocie kosztów procesu Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3

w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), Sąd Apelacyjny zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2.700 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.